

[Kaj Rasmussen.]

fritaget for at undervise i faget kristendomskundskab eller religion bør opretholdes. Der var tillige enighed om, at når en lærerstuderende på seminariet har fulgt undervisningen i kristendomskundskab, bør alene den kendsgerning, at han ikke er medlem af folkekirken, ikke udelukke ham fra at varetage undervisningen i kristendomskundskab i folkeskolen. Med denne udtalelse er der jo ikke tilsigtet nogen indskrænkning i de lokale skolemyndigheders administration. Uddannelsen i kristendomskundskab skal give de studerende forudsætninger for at undervise i hovedskolen, og på dette niveau tænkes faget ikke at skulle omfatte andre religioner.

Uddannelsen i kristendomskundskab afsluttes ligesom uddannelsen i de andre såkaldte klasselærerfag med en prøve ved udgangen af uddannelsens første år. Det tilsvarende linjefag bør være religionskundskab, idet linjefaget omfatter såvel en uddybning af undervisningen i kristendomskundskab som undervisning i religionshistorie, religionsfilosofi og religiøs problem-litteratur, og der kan være andre ting, der kan komme på tale her. Den plads, kristendomsundervisningen fik og får i læreruddannelsen, har netop det formål, at man ikke fremtidig burde kunne blive lærer i folkeskolen uden at have gennemgået en uddannelse i kristendomskundskab. Endvidere er det nok værd at understrege, at der også ligger et tilbud om en omfattende linjeuddannelse for de lærere, der vil arbejde med dette uhyre vanskelige fag ud over de yngste klasser i skolen.

At den nye læreruddannelseslov lige så lidt hvad kristendomsundervisningen angår som på andre felter er det sidste ord i sagen, er da helt givet; det var også det, undervisningsministeren meget klart og tydeligt understregede i sit indlæg. Også den nye lov kan tages op til revision. Det er klart, at den er under pres af behov og erfaringer, og jeg kan kun være enig med dem, der hævder det synspunkt, at kun pædagogiske overvejelser skal bestemme uddannelsens omfang og kvalitet.

Jeg og mit parti er enig med undervisningsministeren i, at skulle der være et ønske om en kommission, vil vi ikke fra

vor side — naturligvis ikke — modsætte os dette.

Poul Hartling: Siden læreruddannelsesloven blev vedtaget i juni 1966, har der været en livlig debat om faget kristendomskundskab. Det er i sig selv glædeligt, at dette spørgsmål optager så mange. Uddannelsen af folkeskolens lærere har den største betydning for skolens forhold, og når man har den opfattelse, at kristendomskundskab er et af skolens vigtigste fag, må fagets placering i de vordende læreres uddannelse naturligvis nøje overvejes.

I det udvalgsarbejde, der førte frem til loven af 8. juni 1966, lagde vi da også megen vægt på og ofrede megen omhu på at give faget kristendomskundskab en rigtig plads. Hvis jeg må tilføje en mere personlig bemærkning, skal det være, at netop dette fag, som jeg har undervist i som seminarielærer i mere end 20 år, er mig noget af en hjertesag. Jeg anser faget for et værdifuldt led i en læreruddannelse, og jeg har gjort, hvad jeg kunne for, at dette fag kunne få den bedst mulige stilling. Når der nu er foreslået en ændring, der vedrører netop dette fag, skal det da også først siges, at hvis man kan forbedre loven, skal det ikke mangle på min og venstres medvirken. Det er ikke noget prestigespørgsmål; hvis man ved en ændring kan gøre ordningen sagligt bedre, skal man selvfølgelig gøre det.

Når man skal overveje den lovgivningsmæssige ramme for dette fag, må det først og fremmest være rigtigt og vigtigt, at man sørger for, at faget bliver et ligeberettiget fag. I gymnasieskolen har man placeret faget kristendomskundskab svagere end andre fag. Trods dygtige lærere og trods megen god indsats har det ført til, at for-kundskaberne hos studenterne i dette fag ofte nok er temmelig beskedne. I den læreruddannelseslov, som blev vedtaget, står faget kristendomskundskab helt på højde med andre fag. Intet fag er bedre stillet. Faget kan være linjefag som andre fag, og det er blandt klasselærerfagene og blandt disse fag helt ud ligestillet med de andre. I det udvalgsarbejde, som må gøres i forbindelse med den foreslåede ændring af loven, må vi holde os for øje, at denne lige-